Bez otázek (rec) - Radek Čihák

Rozumění, tušit více, vrátit kámen na svůj základ. Kam si zasít který pocit?
Svítá jak by ztuhla svíce. Kdo jsi? Odkud? Máš co navíc? Ptám se, herdek, v kole ptaní. Nejsem, nevím. Nikde nejsou skutky jasné. Zpředu, zvenčí chodí hadi. Nejvíc uštknou, když se sehneš, až když nechceš, když už plašíš, když se vzpíráš. Teprv potom vždycky najdou prstozraké, nevidomé, z polí zrání pozdě přišli bez otázek, bez otázek, bez otázek.
Ty tu vracíš kroky cesty, ta se nese z hloubi lesů, ze skal temných, pláně chytré snadno radí, avšak z doby strašné doby, času síly, navždy trvá, nikdy's nebyl spolu vděčen, postaví tě před tabuli, teprv koukej, nech si lhaní – my tě zvládnem!
Pro tu prohru automaty děsíš světlo pode dveřmi, jestli vletí, abys nebyl víc už vzhůru. Koukej ke zdi – to ti svědčí. Ostré kroky plesknou skříní skrze stěny a přec voláš na ně oči, nejsou jiné žádné zbraně, tedy v boji stavíš záda, jenom v sobě, jenom v tichu dovádíš si zpěvem čistým. Už to tušíš, že tě vedou, snadno darmo nechceš levně a tak, když jsou všichni jiní, tak ať jsou si, to tě učí. Když to chtějí... ale tušíš – není dobře nechat lehce, tak jsi prohrál snad už předem, snad už všechno, kdo jsi. Hraješ kouty, strojíš strany, útěk v sobě dusíš tíhou, vše se zbaví nenávistí strachu doupat a zas útěk.
Skrze slova, skrze, slova, skrze slova. Najdi boty, co sis včera nechal mimo a už vláčej – svou si pěstuj mysli paměť – chochol vlády, to je nejvíc, v potížích se kupí hromad. V nich se našly svorné kouty, kde sis stihnul sebe shovat.
Nad ty stíny stíny stavíš, ať se neví, že jsi předem tolik slabý. Doufej, upni zítřek představ, papír, struny... všechno trochu v mlze, aby zloděj nepotušil, že co vůbec. Zas ty stroje, už tě táhnou. V řadě pravdy protiv hájíš, svoji stranu, vpředu vzadu jedí další hadi. Jenom místy průrvy úzké ne tou kterou každou zajdeš unést vlaky z kovu.
A tu v prahu stojí vlečka, motat bude hladem starým. Nevěděl jsi, že tvůj pramen přeci čeká, co to nezná, co to bude, co to klape. Běž si kamsi v noci šílet, tvoje roky nad vodami, zmaten jasem odedávna čekat kontrast. Už se hrabeš pod hvězdami, snad si sáhneš, snad si sáhneš. Snad… si sáhneš? Zvolna necháš plavat hady – jsou tak malí, neúplní. Tady nových stromů lesy, cesta, úvoz, řeka míří. V sněhu kousek sobě krájíš, zářný úkaz, co jsi splavil. Vznět a plamen, už to bolí jinak trochu. Tak sis více než-li's chystal, kouty skopal v jednu jámu.
A teď krámy hledat času. Jedna svíce, druhá svíce, stejné světlo – vždycky nové. Tolik slepý v hnoji vosku lepíš střepy, kloužeš napříč bez provázku, šlapeš darem, chceš ten pocit pro náhradu nebo sám je vlastní. Pravý?
Tisíc jisker k nebi stříká – milion jich u dna leží. Za závorou nelze bojem, i když čeká na údery. Přeci ve tvých koutech kvete kořen krásy, jen si vzpomeň. No ať vadne, opustíš se, prohra zvyku vždycky vlaje. Co se pleje, zalej bystře, ono se to chodí samo. Kdo je jiný? Jsi ty herec? Nebo zkouška okem shůry? Tak či tak ti klade pasti, zasklít vítr šelmy zřejmé. V nenasytnu není právo, není činu. Není důkaz jistot.
Komu nalít srdce, když si navíc v chybě šlapu, tak jim dávám, aby mohli vznášet soudy a to oko shůry skrze – tam si beru noční slova. Za ty chyby, za ty ženy, za ty hady.
Jedna vřava, brána plechu, v křiku dupe, polem honí. Jak tě chytnou, už to pleteš – zas kus kouta v pokladnici duši svíráš, na střelnici o samotě v slunci nohou hlídku koupeš. Aby hadi netušili, že tu nejsi vždycky celý.
A pak držíš, pak to jedu v autobuse, dřevo, popel, mačkáš knoflík mastné skříňky, mazů pachy v chodbách řeči svačinové poulíš zraky na ty trysky. Pozor, střídat! Cvakly časy. Zářivka tě tupě hlídá a než sprchu zhasneš mýdlem, už se ví, že v časopise – v hroudě housky nejsou slasti. Doufáš běžet, tak ti díra z koutů rostla, že je zámek hradů plný, avšak právě bez obrazů není zítřek přesah dneška. Je to jenom malý kousek, co se vejde do krabičky.
Ráno zas nic už nezbylo pod polštářem – všechno znova, všechno znova, všechno znova!
Hledáš díru, hledáš díru, hledáš díru. Samospasen proti strachu, tak sis troufnul stát si v botách, co sis myslel málo navíc jenom pouze kreslíš obzor. Jak ti ptáci nejsou líní, kam si sednou, každé vejce kladou chytře, jak ti hadi smočit zkusil's, myslet zpátky, myslet napřed, nutit vlastní týdny v pase, zkusil's míchat brčkem kafe, už jseš jinde, aniž's věděl. Myslet stranou, myslet rovně, komu víc a tomu málo. Za kašičku vážeš ústup, za ústup si mysl bereš, co si vezmeš stejně vrátíš, nakonec pak vidíš v šeru vítězníčky jak tě loudí na pavoucích haldy prachu, sem tam třísku necháš shořet, už se nově zmítáš v stavbě mravoučných nalezení – ta si necháš od začátku znovu zahrát pro tu pravdu, že jsi našel prostor formy, stejně ztratíš, neboť zítra pod polštářem žádná stopa spolehnutí.
Tak si stoupni, z půdy zakřič, každou hlásku z porocitnutí. To jsi vítěz, když sám sobě sílu dáváš na baterky, aby žily? No, máš aspoň prsty v čaji. Když ho mícháš, snad mu věříš, jenže v tom je další háček, na němž z hrnku rybu táhnout... To jsou ale fantazie!

Sedni si a čekej tiše, snad tu zbyde aspoň kapka – jak jí pomoct? To by chtělo, na mou věru,
druhý zápřah – hleďme – nápad, tak to napiš, jenže pero bez papíru jenom stůl tak ještě zbaští
a pak dlouho na tom sedíš. Tak se časem strhne vítr, nerozumíš, nerozumíš, nerozumíš.
Kolik slůvek napříč stezkou velmi teple tisknul's v dlani? Díra zámku zámek svůj má vyjádřený.
Tam si nejdeš, jinam vlezeš, smířit kousek, zrnko, sémě, jinak ztrátu v trávě, krůpěj třímáš.
Pod hvězdami nedotknutě, ale kradmo lesa vůni v kapse vidíš – tím už nehneš, beze spěchu kam
to není, kdesi nejsou na pasece vlci vyjí. Ať si slyšíš kterou píseň, ta co zazní, ta je živá.
Takže proto – kdyžtak - možná - třeba - bez otázek, bez otázek
bez otázek